

Riigikogu sotsiaalkomisjoni istungi protokoll nr 241

Tallinn, Toompea ja videosild

Teisipäev, 11. oktoober 2022

Algus 14.00, lõpp 15.04

Juhataja: Siret Kotka (aseesimees)

Protokollija: Annika Arula (konsultant)

Võtsid osa:

Komisjoni liikmed: Hele Everaus, Kalle Grünthal, Kert Kingo, Önne Pillak, Priit Sibul, Kristina Šmigun-Vähi

Komisjoni ametnikud: Heidi Barot (nõunik-sekretariaadijuhataja), Helgi Kundla (nõunik), Riin Lindpere (konsultant)

Puudusid: Helmen Kütt, Margit Sutrop, Marika Tuus-Laul ja Viktor Vassiljev

Kutsutud: Eesti Ametiühingute Keskliidu esimees Jaan-Hendrik Toomel ja palgasekretär Kaja Toomsalu, Eesti Töandjate Keskliidu tegevjuht Arto Aas, Eesti Väike- ja Keskmiste Ettevõtete Assotsiatsiooni president Ille Nakurt-Murumaa ning Sotsiaalministeeriumi töösuhete ja töökeskkonna töösuhete poliitika juht Liis Tõnismaa (1. päevakorrapunkt)

Päevakord:

1. Kollektiivse pöördumise „Tõstame miinimumpalga erakorraliselt 700-le eurole!“ arutelu
2. Info ja muud küsimused

1. Kollektiivse pöördumise „Tõstame miinimumpalga erakorraliselt 700-le eurole!“ arutelu

Siret Kotka sõnas sissejuhatuseks, et pöördumine registreeriti Riigikogus 3. augustil 2022 ja sellel on 1262 allkirja. Kollektiivsete pöördumiste kohta peab komisjon võtma seisukoha. Alguses kuulab komisjon ära pöördumise algatajad ja sotsiaalpartnerid ning hiljem kujundab komisjon pöördumise suhtes seisukoha, kas nõustutakse või mitte, kas algatatakse eelnõu või mitte. See kõik on komisjoni pädevuses.

Kalle Grünthal soovis teada, miks on osadel failidel juurdepääsu piirang „asutusesiseseks kasutamiseks“. Milliseid seal olevaid isikuandmeid ei tohi näidata?

Siret Kotka arvas, et tegu võis olla nimedega, kuid soovis, et sekretariaadijuhataja täpsustaks üle ja saadaks komisjoni liikmetele kirjaliku vastuse. Kotka andis sõna Eesti Ametiühingute Keskliidu esimehele Jaan-Hendrik Toomelile kollektiivse pöördumise tutvustamiseks.

Jaan-Hendrik Toomel sõnas, et pöördumine tehti suvel, kui oli näha, et inflatsiooninumbrid tõusevad, kõik läheb kalliks ja energia läheb veel kallimaks. Madalama sissetulekuga inimestel tekkis tõsine mure toimetulekuga. Selles pöördumises oli kaks poolt. Riigikogule oli

taotlus tõsta tulumaksuvaba miinimum tol hetkel kehtinud 500-lt eurolt 700-le eurole. Tööandjate Keskliidule oli taotlus tõsta erakorraliselt veel jooksva aastal miinimumpalka 654-lt eurolt 700-le eurole. Nüüdseks on toimunud arengud. Järgmisel aastal tõuseb tulumaksuvaba miinimum sellel aastal kehtiva miinimumpalgani, mis oli 654 eurot. Tõus ei ole küll 700 euroni, aga üle viie aasta on see arvestatav hüpe. Paraku ei õnnestunud realiseerida erakorralist miinimumpalga tõusu, aga tänaseks on järgmiseks aastaks ametiühingute ja tööandjate vahel lepitud kokku miinimumpalga tõus 725-le eurole. Ametiühingute liidu soov on hoida miinimumpalka üle 40% keskmisest palgast. Täna on see napilt madalam. Euroopa Liidu soovitusel võiks see olla 50%. Selle suhtes läbirääkimised tööandjatega jätkuvad.

Siret Kotka andis sõna Arto Aasale tööandjate poolseks kommentaariks.

Arto Aas kommenteeris, et iseenesest olid nad tulumaksuvaba miinimumi tõstmise poolt, kuid nad olid vastu selle erakorraliseks tõstmiseks, sest seda ei ole kunagi tehtud aasta keskel. Ettevõtteid, riiki ja omavalitsused on oma eelarvetes arvestanud tavaliselt ühe miinimumpalga suurusega. Ajalises mõttes poleks see väga aidanud. Ilmselt oleks sellega alustatud suvel, Riigikogu oleks jõustanud septembris-oktoobris ehk paar-kolm kuud enne aasta lõppu. See oleks tekitanud liiga palju segadust ja ebakindlust. Mitte kaua pärast selle avalduse esitamist alustati läbirääkimisi ja jõuti järgmise aasta numbris kokkuleppele, mis on kõrgem kui taotluses esitatud number. Inflatsioon on sel aastal erakordselt kõrge, see on väärtus nii töötajatele kui tööandjatele. Mida sügise poole, seda tumedamaks on meeleolud läinud ka tööandjatel. Ilmselt saame iga nädal lugeda koondamistest ja pankrottidest. Energiakulud on väga suured, samal ajal sisendhinnad kasvavad, aga tellimusi jääb vähemaks või lükatakse edasi.

Aas arvas, et tulumaksu miinimumi ja miinimumpalga protsessi osas peaks Eestis jätkama euroopalikku traditsiooni, et tööturu osapooled lepivad ise selles numbris kokku. Valitsus lepib selle numbriga ja Riigikogu kirjutab seaduseks. Seda tava ei tahaks lõhkuda, sest ka läbirääkimiste voorul on omaette väärtus.

Siret Kotka andis kommentaariks sõna Eesti Väike- ja Keskmiste Ettevõtete Assotsiatsiooni (EVEA) president Ille Nakurt-Murumaale.

Ille Nakurt-Murumaa selgitas, et EVEA kindlasti ei ole selle vastu, et väikse palga saajate sissetulek suureneks. Teisest küljest peab mõtlema faktile, et alampalga maksjatest ligikaudu 80% on mikro- ja väikeettevõtteid. Loomulikult mõjutab see ka üht- või teistpidi teisi tööandjaid. Praegu on majanduskomisjonis arutamisel mikro- ja väikeettevõtetele ligipääsu tagamine elektri universaalteenusele. Hetkel on seal hulk tehnilisi takistusi, mis selle peaaegu võimatuks muudavad. See omakorda tähendab, et ees on ootamas palju koondamisi. Miinimumpalga tõustes osa tööandjaid ei jõua seda maksta ja töökohad kaotatakse. Nakurt-Murumaa arvates on piinlik, et nii väikese sissetuleku pealt üldse makse võetakse. Nende kaotamine oleks esimene hoob väikesepalgalise inimese sissetulekute suurendamiseks.

Mikro- ja väikeettevõtete jaoks on suur probleem, et kasutades osaajaga töötajat, peavad nad maksma sotsiaalmaksu vähemalt miinimummääras. See on tööandjatele ebamõistlik. Kuigi see ei ole pöördumisega seotud, siis teine oluline teema on iseendale tööandjaks olemine. FIE kui tegutsemisvorm on jäänud ammustest aegadest. Kui sa teed äriühingule tööd ehk tegutsed vabakutselistena läbi osatähtsuse vormi, siis sa pead endale maksma vähemalt miinimummääras töötasu ja sõlmima iseendaga töölepingu. Sellega kaasneb suur hulk bürokraatlikke kohustusi. Lisaks peab endale maksma sektori keskmist töötasu. See teema vajab kindlasti õiguslikku lahendamist. Kokkuvõttes, tänastes oludes peab töötajate sissetulek kasvama, aga ei tohi unustada, et suur osa miinimumpalga maksjatest on pisikesed ettevõtteid, kelle jaoks iga väljaminev euro tähendab väga keerulist kaalumist, kas see töökoht on üldse jätkusuutlik ja kas seda saab pidada.

Siret Kotka küsis, kas Sotsiaalministeeriumi esindaja soovib pöördumist kommenteerida.

Liis Tõnismaa sõnas, et kuna ametiühingud ja tööandjad on tänaseks juba kokkulepped sõlminud, siis muud pole lisada.

Siret Kotka andis küsimusteks sõna komisjoni liikmetele.

Priit Sibul soovis teada, mis oli kollektiivse pöördumise mõte. Juba eelmiste valimiste ajal osad erakonnad nõudsid miinimumpalgaks 800 eurot, osa isegi 1000. Ja nüüd kolm aastat hiljem soovib ametiühing 700 ja senisest erineval moel. Mis oli selle mõte? Kas surve valimisteks või arvate, et Eestis tuleks seda protsessi muuta?

Jaan-Hendrik Toomel selgitas, et pöördumises oli kaks taotlust. Riigikogule oli taotlus tõsta tulumaksuvaba miinimum 700 euroni ja tööandjatele oli taotlus tõsta erakorraliselt miinimumpalk 700 euroni. Regulatsiooni kindlasti muuta ei taha ja miinimumpalga erakorralise tõstmise taotlus oli suunatud tööandjatele, mitte Riigikogule. Riigikogule oli suunatud tulumaksuvaba miinimumi tõstmine 500-lt eurolt 700-le. Selles mõttes on regulatsiooniga kõik korras. Ametiühingu siht on tõsta protsenti keskmisest palgast. Ebarealistlik oleks oodata kohe 50%, aga suund selleni on võetud.

Siret Kotka küsis, kas komisjoni liikmetel on veel küsimusi pöördumise kohta.

Kert Kingo tõi probleemse näitena ehitussektori, kus ühe objekti valmis saades tihti ei ole järgmine objekt algamas. Objektid teatavasti ei ole niimoodi nagu tunnitöö. Samal ajal need töötajad tahavad ravikindlustust ja palka, et maksta arveid. Tööandjal sissetulekuid ei ole. Töötajaid ta lahti lasta ka ei taha, sest uue objekti saabudes poleks töötajaid. Selles mõttes on nõiaring. Teine probleem on hooajatöölistel, nt asfaldi panek toimub suuremalt jaolt suvisel ajal ehk poole aasta jooksul teenitakse kogu palk, millest ka talvel elada. Need probleemid tuleks seadusandlusega lahendada. Kingo leidis, et suunaks tuleks võtta 1000-eurone miinimumpalk. Eesmärk peaks olema, et inimesed saaksid iseseisvalt hakkama ja ei peaks lootma toetustele. Samas peab säilima ka ettevõtlus.

Arto Aas sõnas, et nende uuringute ja maksuameti andmete järgi on miinimumpalga saajad umbes 2–3% töötajatest ehk ca parkümmend tuhat inimest. Koos ametiühingute ja Tartu Ülikooli teadlastega tehti uuring, kust selgus, et logistikasektoris ja ehituses on palju miinimumpalga saajaid. See ei ole eluliselt väga usutav. Kuna palju kontrollitakse, et töötajad oleksid registris, miinimum oleks makstud, siis seda tehakse, aga mingi osa makstakse ikkagi ümbrikupalka. Miinimumpalga tõstmine on selles kontekstis positiivne samm, sest aitab legaalselt maksutulu tekitada ja suurendada võrdseid konkurentsitingimusi turul. Ta tõdes, et miinimumpalka makstakse rohkem maapiirkondades, nt Ida-Virumaal, kus ongi töökohti vähem, palgad on madalad. Seal me peame alati läbirääkimistel arvestama sellega, et pigem need töökohad võivad üldse ära kaduda ja inimesed jäävad sotsiaalabi peale. Seda tasakaalupunkti tuleb tunnetada. Ei saa teha väga suuri hüppeid, siis tööandjad ei saa sellega hakkama ja töökohad kaovad. Kuna Eesti tööturul kaob aastas 5000–6000 inimest vananemise ja madala sündivuse tõttu, siis surve palkade tõstmiseks jääb. See on mõnes mõttes täiesti paratamatu. Aastaid on üritatud hoida nii, et alampalga tõus oleks natuke kiirem kui keskmise palga tõus ja üle 10 aasta on see olnud oluliselt kiirem kui inflatsioon.

Kalle Grünthal küsis, miks ei tehta kollektiivse pöördumise osas otsust kui see on Riigikogu kodu- ja töökorra seadusest tulenevalt kohustuslik.

Siret Kotka selgitas, et sotsiaalkomisjonil on olnud väga palju kollektiivseid pöördumisi ja seni on sotsiaalkomisjonil olnud tava esimesel kohtumisel kuulata ära kollektiivse pöördumise autorid ja teised arvamuse avaldajad ning otsus kujundatakse ilma külaliste juuresolekuta mõnel järgneval istungil.

Priit Sibul esitas küsimuse teisel teemal. Tervise- ja tööminister on tulnud välja ideega, et COVID-pandeemia ajal rakendatud haiguspäevade hüvitamine esimesed kaks päeva tuleks muuta alaliseks. Sibul oli otsuse tegemisel arvestanud sellega, et tegemist on siiski ajutise meetmega. Milline on külaliste arvamus selles küsimuses?

Siret Kotka kommenteeris, et kuivõrd haiguspäevade ajutine kord lõpeb selle aasta lõpus ja kui on poliitiline tahe seda pikendada, siis peaks tulema vastava seaduseelnõuga välja kiiremas korras. Praegune minister ja eelmine Eesti Ametiühingut Keskliidu esimees Peep Peterson on ju öelnud, et haiguspäevade teemat tuleks analüüsida ning võimalik, et tänane ajutine meede, kas sellisel või modifitseeritud kujul, võiks olla alaline.

Priit Sibul küsis, kas Peterson ütles seda ministrina.

Siret Kotka vastas, et nii ametiühingu esimehe kui ministrina on Peterson seda öelnud. Kotka andis kommentaariks sõna Jaan-Hendrik Toomelile.

Jaan-Hendrik Toomel selgitas, et ametiühingute nägemuses tekkis vajadus suures osas sellest, et eelnev regulatsioon võimaldas kergelt haigestumist sageli pikaks venitada. Kui inimene tundis, et tal on väike nohu, siis ta üldse ei võtnud haiguslehte. Kui tuli COVID, siis vanast harjumusest samamoodi. Kui asi läks tõsisemaks ja oli palavik, siis inimene tundis, et ta enam ei jaksa tööle minna. Siis nädala asemel olla kodus juba parem kaks nädalat, kuna rahas nagunii eriti ei kaota. Haiguslehed olid harvad, aga kui olid, siis olid pikad. Nüüd on pigem tunnetus, et meede on muutnud haiguslehe võtmise lihtsamaks inimestel, kes päriselt on haigeks jäänud, nad ei lähe haigena tööle. Haiguslehed ei ole enam nii pikad. Ametiühingud toetavad, et see võiks olla alaline lahendus.

Priit Sibul küsis, kas haiguslehtede kohta on tehtud ka uuringuid, nt haigekassas.

Jaan-Hendrik Toomel vastas, et nad on samuti palunud uuringuid, aga nende puudumisel on nad vestelnud tööandjate ja töötajatega, mille põhjal on püütud näha trende ja muutusi.

Arto Aas sõnas, et protsess ei ole olnud kõige hullem. Esiteks, seadus tehtigi ajutisena, mis oli korrektne, et kohe ei tehtud püsivat lahendust. See oli COVID-meede, et inimesed haigena tööl ei käiks. Paanika oli paar aastat tagasi suur. Tulemus oli muidugi see, et haiguspäevade arv kasvas plahvatuslikult, oli see siis COVIDi või sellepärast, et haiguslehe võtmine läks lihtsamaks. Uuringuid võiks muidugi küsida, aga meil pole kahjuks referentsperioodi. Me ei ole nii-öelda rahuajal saanud testida kahte erinevat süsteemi. Fakt on see, et haiguspäevade võtmine kasvas plahvatuslikult, kulud kasvasid Haigekassa jaoks plahvatuslikult. Mis oli tööandjate eelis selle süsteemi kehtestamisel, oli see, et tööandjate kompenseeritavad päevad tulid küll lähemale, aga läksid ühe võrra lühemaks. Kui keskliit selle meetme kohta küsis eelmisel ja sel aastal, siis keskliidu liikmeskond ja organisatsioon on sellega leppinud. Ütlevad, et nad saavad hakkama, võib jääda alaliseks. Küll aga on tõsi, et uuringuid võiks rohkem olla.

Tööandjate arvates peaks tekkima süsteemne kontroll haiguspäevade võtmise üle. Kuidas ja kellele haiguslehti välja kirjutatakse. Tööandjad tunnevad, et kohati antakse neid väga kergelt ja arvatakse, et mingi hulk inimesi kuritarvitab süsteemi. Tänapäeval peaks olema andmetes kõik näha, milline inimene või milline perearst neid kõige lahkemalt jagab, tekitada sinna mingi kontroll vahele, keegi kolmas arst helistab, kontrollib, kas oli põhjust haiguslehe andmiseks. Tahaks olla veendunud, et haigekassa ja tööandja ressursi ei kuritarvitata. Haigekassa eelarve on metsiku surve all. Me ei tohiks sealt ühtegi eurot niisama kergekäeliselt välja anda.

Siret Kotka ütles, et 2021 juunis komisjonis teemat arutades ütlesid kõik osapooled, et vaja on analüüsi ning on kurb kuulda, et seda pole siiani tehtud või vähemalt komisjonile edastatud.

Ille Nakurt-Murumaa kommenteeris, et see üks päev, mis tööandjatel vähemaks võeti, rahas ei kajastu ehk haiguslehed keskmiselt on nii lühikesed, et tööandja ei võida sellest, et ühe päeva vähem maksab. Töövõimetuslehtede välja kirjutamise praktika on koroonaa ajal kardinaalselt muutunud. Kui varem soovisid arstid patsienti näha, siis täna on telefoni teel lehe väljakirjutamine valdav praktika, mitte harv enam erand. Mis tähendab, et töötajatel on lehte võtmine, sõna otseses mõttes võtmine, ülilihtne ja paraku seda kasutatakse palju.

Mikro- ja väikeste tööandjate vaates on probleem selles, et tööandja peab äraoleva töötaja kuidagi asendama. Selleks on laias laastus kaks võimalust, kas olemasolevatele töötajatele maksta ületunnitasu, ehk keegi teeb ületunde või teeb tööandja ise. Tuleb analüüsida, kui pikad on haiguslehed, kes haiguslehele jäävad, kas nad lihtsalt võtavad haiguslehti või nad on päriselt haiged. See on puhtalt haigekassa teema. Loomulikult ei soovi tööandjad haigeid inimesi tööle, aga seda teemat tuleb vaadata ka väiksemate tööandjate poolt.

Kert Kingo ei jaganud seisukohta, et töötajad võtavad väga kergekäeliselt haiguslehte. Töötaja kaotab sellega 30% palgast. See on suur protsent, eriti madalalpalgaliste jaoks. Pindalalt on maapiirkond suurem kui Tallinn. Inimesed, kes vajavad abi, kellel on rasked elutingimused, kellel on piiratud võimalused töökohta vahetada ja kes hoiavad olemasolevast võimalusest kinni on valdavalt Tallinnast väljaspool.

Rääkides ümbrikupalgast, siis ei ole uudis, et seda saavad ennekõike riiki sisse toodud töötajad, kellele makstakse hoopis väiksemat palka ja kes viivad üldise palgataseme alla. Kingo kodukülas oli maasikakasvataja, kes tegi täpselt niimoodi: ukrainlased tulid tööle, ametlikult näitas suurt palka. Palgapäeval läks tööandja ukrainlastega koos pangautomaadi juurde, üleliigne summa võeti välja ja töötajad tagastasid selle tööandjale, sest kokkulepe oli madalam. Riiki sisse toodud inimesed, kes ei valda kohalikku keelt, on madalamate oskustega, viivad lati alla ja oma inimesed jäävad sellestki tööst ilma.

Arto Aas sõnas, et enamus Tallinna kontoritöötajatest ei võta haiguslehte. Väga paljud ei vaja seda. Kui inimene on haige, suunatakse ta kodukontorisse ja haiguslehte ei vormistata.

Kert Kingo kommenteeris, et maapiirkondades on vähe selliseid töökohti, kus on võimalik kodukontoris oma tööd teha ja järelikult see ei ole võimalik.

Jaan-Hendrik Toomel soovis kommenteerida varem kuulnud arvamust. Ta juhtis tähelepanu, et osauhing on ettevõtlusvorm, mitte töötamise vorm. Kui inimene tööd teeb, siis ta teeb seda ikkagi töölepinguga või kui ta on vabakutseline, siis töövõtu lepinguga.

Siret Kotka ütles, et korduvalt on mainitud rasket sügist ja talve. Millised sektorid lisaks töötlevale tööstusele saavad olema kõige rohkem mõjutatud?

Ille Nakurt-Murumaa sõnas esmalt, et kui jäi mulje, et jutt käib Tallinnast ja Tallinna lähiümbrusest, siis EVEA sektorid on valdavalt maapiirkondade väike- ja mikroettevõtted. Praegu on eriti keerulises olukorras väikesed tootmisettevõtted, kus toodetakse toiduained, pisikesed pagarikojad ja nii edasi. Ka erinevad metalli-, puidutööstuse ettevõtted, väiksed mööblikojad, aga kindlasti ka toitlustussektor, kus on valdavalt väikeettevõtlus. Kui majutusettevõtted lõpetavad tegevuse, siis mõjutab see neile teenust pakkunud pesumaju ja koristusfirmasid, seega tekibki lumepalliefekt.

Eestis on palju väikeseid transpordiettevõtteid, kus kulusid ei ole võimalik tõsta, sest leping ei näe seda ette. Väikesed transpordiettevõtted lihtsalt lõpetavad tegevuse, samuti ehitusettevõtted. Suured ehitusettevõtted on ainult peatöövõtjad ja tegeliku töö teevad ära väikeettevõtted. Madala palga maksmine selles sektoris on suuresti tingitud nendest vähempakkumistest, kus ei olegi valikut, et ots otsaga kokku tulla. EVEA nõu ettevõtjatele on, et kui on valida, kas panna ettevõtte ukseid kinni või hakata oma isikliku vara pantima või isiklikku käendust andma selleks, et võtta laenu ja töötajatele palka maksta, siis seda teha ei tohi. Siis tuleb ettevõtte lihtsalt lõpetada.

Nakurt-Murumaa kommenteeris, et olles vaadanud haigekassa andmeid haiguslehtede kohta, siis tegelikult kasutavad haiguslehti valdavalt madalapalgalised. Kõrgepalgalistel on haige olemiseks palju lihtsamaid mooduseid, lepitakse tööandjaga kokku, leitakse muud lahendused, nt kaugtöö.

Jaan-Hendrik Toomel kinnitas samuti, et madalapalgalised võtavad rohkem haiguslehti. Kaubanduskeskuste töötajad ongi madalapalgalised. Need on inimesed, kes puutuvad teistega kokku ja seetõttu jäävad rohkem haigeks, kes teevad raskemat tööd, füüsilist tööd, nad kõik ongi madalapalgalised. Selles mõttes loogika on täiesti olemas.

Toomel nõustus, et transpordiettevõtted on suure surve all. Enne ametiühingute liidu juhiks saamist oli ta tegev transpordisektoris ning juba varem ei olnud Eesti transpordisektor konkurentsivõimeline. Kõik lepingud võtavad Läti firmad üle. Mitte sellepärast, et lätlased teevad asju kuidagi paremini. See tähendab seda, et firma on registreeritud Lätis, auto on Bulgaaria numbrimärkidega, juhid on Rumeeniast, vedusid teostatakse Soome ja Norra vahel. Siin ei ole küsimus Eestis või Eesti seadusandluses. Mitte midagi ei saa muuta. See ei paranda konkurentsi olukorda.

Eelnevatest majanduslangustest on õpitud, et kui peab valima töökohtade säilitamise või palga tõstmise vahel, siis peab tegema viimast. Nii kaovad ebaefektiivsed töökohad, mis pole jätkusuutlikud.

Kert Kingo sõnas, et nüüd selgus, et kuna madalapalgaliste töö iseloom on selline, kus ongi haigestumise risk suurem, haigena ei olegi võimalik oma tööd teha, sest kodukontori võimalust ei ole, siis nad lihtsalt ongi haigemad ja nad on haiguslehel, aga neil ei ole selle võtmiseks kiusatust. Keegi ei võta haiguslehte niisama mugavusest nagu kõrgepalgaline võtaks.

Siret Kotka tõdes, et kollektiivse pöördumise probleemid on tänaseks lahendatud ja tänas külalisi arutelu eest.

2. Info ja muud küsimused

Infot ei olnud ja muid küsimusi ei tekkinud.

(allkirjastatud digitaalselt)
Siret Kotka
juhataja

(allkirjastatud digitaalselt)
Annika Arula
protokollija